సమాంతర రేఖలు

కొంగతి చంద్రావళి

చిన్న పూలతోట ఉన్న యింటిముందు రిక్షా ఆపమన్నాను. ఆగగానే ఉస్సురంటూ దిగి వాడికి డబ్బులిచ్చేసి, బ్యాగ్ తీసుకుని లోపలికి నడిచాను. నా అదృష్టం బాగున్నట్టుంది. భారతి యింట్లోనే వుంది. గేటు చప్పుడికి బయటకి వచ్చింది. నన్ను చూడగానే మొహం విప్పారింది.

"ఎంత అదృష్టం! ఏమిటే హఠాత్ ఆగమనం?" అంటూ ఎదురొచ్చింది.

బదులేమీ చెప్పకుండా నిట్టూర్చి, ఆమెనే తదేకంగా చూడసాగాను. తలంటు పోసుకున్న పెద్ద వాల్జడ, గులాబీరంగు వాయిల్ చీర, అదేరంగు జాకెట్‌తో పాతికేళ యువతిలా ఉంది. భారతిదీ, నాదీ ఒకే వయస్సు.

పలక జడతో, కొద్దిగా లావయిన శరీరంతో, కళ్ళక్రింద ఏర్పడిన నల్లటి వలయాలతో, లేని పెద్దతనం బలవంతాన రుద్దుకున్న నా రూపం గుర్తొచ్చింది.

పెద్దతనం లేకపోవడమేమిటి? కొన్నాళ్ళలో అత్తగారు కూడా కాబోతుంటే! మళ్ళీ నిట్టూర్చాను

"ఏమిటలా నిలబడ్డావు! లోపలికి రా!" అంది భారతి నేనేమీ మాట్లాడకుండా ఆమె వెంట లోపలికి నడిచాను

పావుగంట తర్వాత భారతి, నేనూ తోటలో కుర్చీలు వేసుకుని కూర్చున్నాము. చుట్టూ అన్నీ పూలు! స్వచ్ఛమైన భారతి మనస్సులాగే నవ్వుతున్నాయి నేను ఇంత వరకూ గమనించ లేదు కానీ, భారతి మొహంలో కొత్త కళ కనిపిస్తోంది

"ఇంతకీ ఈ వూరు తమరు పావనం చేయడానికి కారణమేమిటి?" అడిగింది.

"పెళ్ళి సంబంధం చూడాలి!" అన్నాను.

"ఎవరికి?" ఆశ్చర్యంగ అడిగింది

"ఇంకెవరికీ రాధకే!" నెమ్మదిగా అన్నాను

"గుడ్! వెరీగుడ్! అయినా ఇంత శుభవార్త అంత నెమ్మదిగా, నీరసంగా చెబుతావేమే?" అంది నవ్వుతూ

మిరగేసేటట్టు చూశాను దాని వైపు.

"ఎందుకలా చూస్తావు? తొందరలో అమ్మమ్మ వవులావని భయమా? లోకంలో జరిగేదే అది! ప్రకృతి ధర్మం!"

"నోరు ముయ్యి!" అన్నాను చిరాగ్గా.

భారతి నవ్వింది

"ఎందుకే అంత కోపం! ఈడొచ్చిన పిల్లకి పెళ్ళి చెయ్యవా?"

"నా మొహం పెళ్ళి! దాన్ని నీలాగా చదివించి, డాక్టర్‌ని చేద్దామనుకున్నాను. చివరిపోలిక పడిందోగానీ టెన్త్ క్లాసు రెండు సార్లు తప్పింది. నేనె నయం. కనీసం స్కూల్ ఫైనలన్నా గట్టెక్కాను" అన్నాను కసిగా

"దానికి చదువబ్బకపోతే అదేంచేస్తుంది పాపం!" అంది భారతి రాధను వెనకేసు కొస్తూ రాధకు నా కంటె భారతి దగ్గరే

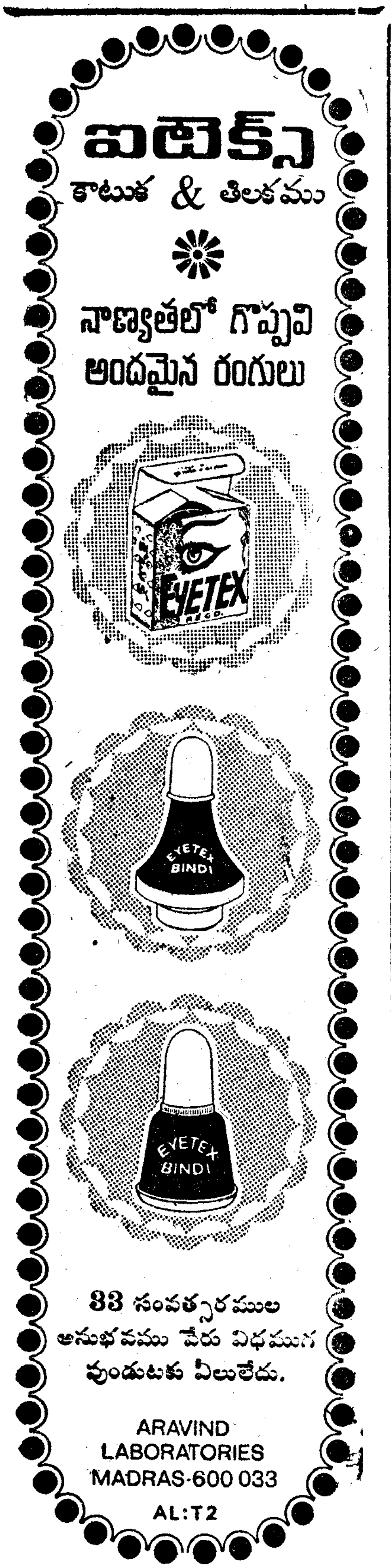

చనువెక్కువ. రెండేళ్ల క్రిందట కాబోలు రాధ భారతితో ఫిర్యాదు చేసింది.

"టెన్త్ ఫెయిల్ అయ్యానని లమ్మ రోజూ నా ప్రాణం తీస్తోంది పిన్నీ! అన్నీ పాసయ్యాను. కానీ లెక్కలు దెబ్బతింటు న్నాను. నాకూ వాటికీ చుక్కెదురు. నేనేం చెయ్యను?" అని.

"నువ్వు చాలా అదృష్టవంతురాలివే లక్ష్మి రాధలాంటి అందమైన తెలివైన కూతురు ఎవరికుంది చెప్పు!" అంది భారతి అప్పుడు.

"నా మొహం తెలివి! టెన్త్ పాస్ కాలేక పోయింది గానీ, ఎందుకూ తెలివి తేటలు గంగలో కలవనా?" అన్నాను కోపంగా.

భారతి ఏదో అడగటంతో ఈ లోకం లోకి వచ్చాను.

"ఇంతకీ బావగారు క్షేమమా?"

"ఆయనకేం లక్షణంగా ఉన్నారు. బట్టతలతో సహా" అన్నాను.

విరగబడి నవ్వింది భారతి.

"పాపం! ఆయన బట్టతల మీద పడ్డావేమిటే?" అని.

కొంచెం ఆగి తిరిగి యిలా అంది

"లక్ష్మి! నువ్వు చాలా అదృష్టవంతు రాలివే!"

ఛర్రుమంది నాకు.

"నా మొహం అదృష్టం పద్నాలుగేళ్లకు పెళ్లి చేసుకుని' పదిహేనో ఏట తల్లినై, ఇప్పుడీ ముప్పైమూడవ ఏట అత్తగారు కావటం అదృష్టమా? నాకు నీలాగా చదువుకోవాలని ఎంత ఆశ ఉండేది! ఆ ఆశ అడియాసై పోయింది. పోనీ యింట్లో స్వతంత్రమా అంటే అదీ లేదు. అటు అమ్మా, నాన్నా, యిటు అత్తయ్యా, మామయ్యా నా పాలిట యమకింకరులు. ఒక్కపనీ స్వతంత్రించి చెయ్యడానికి లేదు. చివరకి చీర కట్టుకుని, నగలు పెట్టుకొనే విషయంలో కూడా అంతే! నేనో మైదానంలో బంతిని. వాళ్లంతా ఆటగాళ్ళు. బావకి తన ప్రాక్టీస్ తప్ప ఏదీ పట్టదు. చూసేవారికి నేనో శ్రీమంతుడయిన డాక్టరు భార్యను. ఒక అయినింటి ' కోడల్ని. ఓ అందాల బొమ్మకు తల్లిని నా మనస్సులో వుండే దావానలం బయటికెలా కనపడు తుంది?"

సమాంతర రేఖలు

చివరి మాటలు అంటూండగా నా కళ్లలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"ఛీ! లక్ష్మి, ఏమిటది? నీకేమైనా మతి పోయిందా?" భారతి కంగారుగా అంది

నేను చప్పున కళ్ళు తుడుచుకున్నాను.

"కనీసం నా కలలు నా కూతురి విషయంలో నైనా తీర్చుకుందా మను కున్నాను. దాన్ని చిన్నప్పుడే ఏదైనా కాన్వెంట్‌లో చేరుస్తానంటే పడనిచ్చారా! నా బ్రతుకులా దాని బ్రతుకూ చర్విత చరణం కాబోతూంది." అన్నాను

సీరియస్‌గా అయిపోయింది భారతి వదనం

"రాధ చదువుకోలేదనేగా నీ బాధ! నేనూ డాక్టర్నే! నా ఈ చదువు నన్నెంత సుఖపెట్టగలిగిందో చెప్పగలవా?" గంభీరంగా అంది.

నా నోట మాట రాలేదు.

* * *

భారతిది జమిందారి ఫాయాలో నడచిన కుటుంబం. అంతులేని ఆడంబరాలకూ విలాసాలకూ లెక్కలేకుండా డబ్బు ఖర్చు పెట్టేవారు మొత్తం పదకొండు మంది సంతానం. ముగ్గురు అమ్మాయిలకు వైభవంగా పెళ్లి చేశారు. నాల్గవది భారతి. తర్వాత ఐదుగురు అబ్బాయిలూ, మధ్యలో ఇద్దరు అమ్మాయిలు. భారతి మెడిసిన్ చదువుతానవగానే గ్రీన్ సిగ్నల్ యిచ్చేసి తర్వాత అమ్మాయికి పెళ్లి చేశారు భారతి నాన్న. భారతి ఎమ్. బి. ఫైనల్లో వాళ్ళ నాన్న పోయారు. అప్పుడు కానీ తెలిసిరాలేదు వారి కుటుంబ పరిస్థితి ఎంత అధోగతిలో వుందో! పొలాలన్నీ తాకట్టులో వున్నాయి. బ్యాంక్ బ్యాలన్స్ నిల్. పైగా పెద్ద పెద్ద మొత్తాలలో అప్పులు. భారతి అధైర్యపడ లేదు. ఇంకా రెక్కలురాని తమ్ముళ్ళ భార మంతా నెత్తిన వేసుకుంది. ఒక పక్క ఉద్యోగమూ, మరో ప్రక్క ప్రాక్టీసు పెట్టింది. పల్లెటూర్లో ఆ యింట్లో వుండేవారు వుండగా. తమ్ముళ్ళు తలో దిక్కున హాస్టల్లో వుండి చదువుకున్నారు. భారతి తన కుటుంబానికై రక్తం ధార పోసినా ఇంటో వారికి తెలియలేదు ఒక్క నాకూ, భారతి తప్పి అప్ప భారతి

వాళమ్మ ఆడంబరాలూ విలాసాలూ ఏంత మాత్రం తగ్గించలేదు! చనిపోయిన భర్త కాలంలో ఎలా జరిగేదో, ఇప్పుడూ అలాగే జరుగుతోందని లోకులు అనుకోవాలని తాప్రతయ పడేది. ఎప్పుడూ కూతుర్నో, అల్లుళ్ళో ఏదో ఒక సాకుతో యింట్లోనే తిష్ట వేసేవారు.

"నువ్వీ అర్ధం లేని త్యాగం ఎందుకు చేస్తున్నావో నా కర్ధం కావడంలేదు భారతీ! నీ మానాన నువ్వు పెళ్ళి చేసుకుని వెళిపో" మీవాళ్ళు నీపే వేషాలూ, పెళ్ళి ఖర్చూ చూస్తూవుంటే నాకు కడుపు రగిలి పోతోంది" అని భారతితో పోట్లాడేమ ఎన్నోసార్లు.

"నేను ఒకటి అడగనా లక్ష్మి! నువ్వు మీ అమ్మా, నాన్నను, అత్తయ్యను. మామయ్యనూ ఎదిరించి మీ బావను తీసుక వచ్చి సిటీలో కాపురంలో పెట్టగలవా?" ఎదురు ప్రశ్న వేసింది

"నా వల్లకాదు" అనేదాన్ని.

"ఇదీ అంతే! నీవు వాళ్ళని వదలి ఎందుకు పోలేవో, నేనూ అలాగే వీళ్ళకి సహాయం చేయకుండా ఉండలేను నీకు వాళ్ళని ఎదిరించాలని వుంటుంది. నాకూ వీళ్ళని వదిలి పోవాలని వుంటుంది. రెండూ చేయలేము" అంది.

భారతి పెళ్ళి విషయం ఎత్తితేమటుకు వాళ్ళమ్మ ఎగిరి పడేది.

"ఇది మరీ బావుంది! మా ఆస్తికీ, అంతస్తుకూ తగిన సంబంధం రావద్దూ! అది డాక్టర్నే చేసుకుంటానని పట్టు బట్టింది. డాక్టర్లు దొరికినా ఏం లాభం! ఆస్తి లేకపోయాక, అయినా అది సరదాగా కొన్నాళ్ళు వుద్యోగం చేస్తానంటోంది. ఇప్పుడె పెళ్ళి వద్దంటోంది కూడానూ" అనేది.

భారతి చెల్లెళ్ళకి పెళ్ళి అయ్యింది. ఇద్దరు తమ్ముళ్ళకు కూడా అయింది. అంతా అభివృద్ధిలోకి వచ్చారు. రెండేళ్ళ క్రిందట కాబోలు మూడో తమ్ముడు పెళ్ళి కూడా అయింది. పెళ్ళికి ముప్పై వేల కట్నం తీసుకుని అందులో పదిహేను వే. కోడలికి చీరలూ, నగలూ, పెట్టి, మిగతా పదిహేను వేలూ ఆట్టహాసంగా ఖర్చు పెట్టింది వాళ్ళమ్మ. 'మా యింట్లో తొలిగా కోడలు వస్తోంది. ఆ మాత్రమైనా ఖర్చు పెట్టకపోతే ఎలా?' అంది పైగా, తెలిసిన వారందరితోనూ.

మొత్తానికి భారతి బాధ్యతలన్నీ దాదాపు పూర్తయినట్టే.

"నువ్వూరికే ఏవేవో ఊహించుకుని బాధపడకు లక్ష్మి! ప్రతి ఒక ఆడదీ చదువుకుని ఉద్యోగాలు చేస్తుంటే యిది ఇండియా కాదు. అమెరికా అయ్యేది. మనం సంఘాన్నెదిరించి ఏ పనీ చెయ్యలేం! అలాగే నీ కూతురి పెళ్ళి కూడా నూ" భారతి మాట్లాడుతుంటే ఈ లోకంలోకి వచ్చాను.

"ఇంతకీ రాధ పెళ్ళి వివరాలు చెప్ప లేదేం? పెళ్ళికొడుకు ఎవరూ, ఏంచేస్తుంటారూ, వగైరా..."

భారతి ప్రశ్నలు వినిపించుకోలేదు నేను. అంతవరకూ భారతిని అడుగుదామన్న ప్రశ్న హఠాత్తుగా గుర్తొచ్చింది. గబగబా అడిగాను.

"దాని పెళ్ళి మాటకేం గానీ, నీలో ఏదో కొత్త మార్పు కనిపిస్తోంది. కారణం ఏమిటి?" భారతి నవ్వింది ఆ నవ్వులో సిగ్గు దొంతరలు గోచరించాయి.

"నీ దగ్గిర దాపరికం దేనికిలేగానీ, పెళ్ళి చేసుకోబోతున్నాను" అంది.

"ఎవర్ని?" అనుమానంగా అడిగాను. భారతి చిన్నక్క పోయింది పురిట్లో. వాళ్ళ బావని చేసుకోమని భారతిని అడుగుతున్నారని నాకు తెలుసు. కొంపదీసి అతన్ని కాదు గదా!

"అతనూ డాక్టరే! మధు అని నా కొలీగ్. నా కంటే కాస్త చిన్నవాడే. సంవత్సరం నుంచీ పరిచయం. పెళ్ళి చేసుకొని స్టేట్స్‌కు వెళ్ళాలని నిర్ణయించుకున్నాం" భారతి కంఠంలో దాచుకుందామన్నా ఆనందం దాగటం లేదు. ఉత్సాహంగా అతని వివరాలు చెప్పసాగింది.

చుటూ చీకట్లు ముసురుకుంటున్నాయి ఒకరి మొహాల్లోని భావాలు మరొకరికి కనుపించవు అయినా నా మనస్సులోని ఉద్వేగాన్ని మొహంలోకి ప్రసరించకుండా అదిమి పట్టాను.

* * *

రాధ పెళ్ళి సంబంధం గురించిన వివరాలు భారతికి చెప్పకుండానే మరునాడు వచ్చేశాను. ఏమని చెప్పగలను? ఇన్నాళ్ళా ఆగి, యిప్పటికి పెళ్ళికూతురు కాబోతున్న నా ప్రియ నెచ్చెలి కాబోయే భర్తనే, నేను రాధకి చూడటానికి వచ్చానని ఎలాచెప్పను? రాధకి ఈ సంబంధం కాకపోతే మరొకటి దొరకక పోదు. అంతేకాని ఎంతో సంతోషంగా వున్న భారతి ఉత్సాహం ఎలా పాడు చెయ్యను?

"పెళ్ళికొడుకుని చూశావా?" యింటిలోని వారందరి ప్రశ్నకూ జవాబుగా ఏదో కుంటిసాకు చెప్పాను.

ఈ సంబంధం నాకిష్టంలేదనీ, విలాగోలా మావాళ్ళ ప్రయత్నాలు ఆపాలని ఎంతో ప్రయత్నించాను. కాని కారణం యిదీ అని ప్రత్యేకంగా చెప్పలేక పోయాను. మా వాళ్ళలో ఏ ఒక్కరైనా భారతిని గురించి అగౌరవంగా మాట్లాడితే భరించే

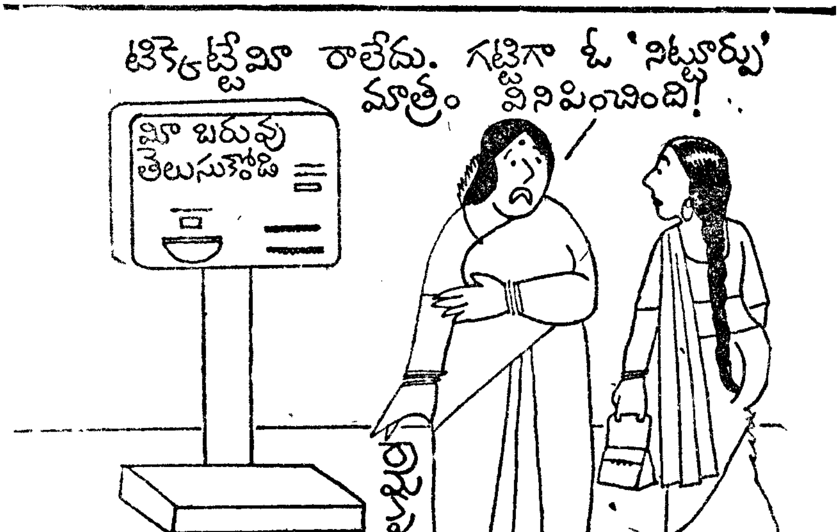

క్తి నాకు లేదు. అది నిస్వార్థమూ మావాళ్ళ దృష్టిలో ఉన్నతంగా కనపడాలనే నా తాపత్రయం.

రాధకి ఈ సంబంధం కుదరకుండా చేసి, భారతికి అడ్డం లేకుండా చేద్దామని నే ప్రయత్నిస్తే అది బావ దృష్టికి కోపాన్ని తెప్పించింది.

"నీ స్వంత కూతురి మీద నీ కింత కసి ఎలా పుట్టుకొచ్చింది ? నువ్వు ఈ ఊరు దాటకుండా గడిపావని, దాన్ని అలాగే చేద్దామని చూస్తున్నావా ? అది ఎక్కడ ఫారెన్ వెళ్ళిపోతుందో అనే కదా నీ ఈర్ష్య అంతా !" అన్నాడు.

నా కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. నా ఆవేదన ఎవరు అర్థం చేసుకుంటారు ? రాధని, నా కన్న బిడ్డని చూసి నేను అసూయ పడుతున్నానా !

నాకు అంధకారంలో ఆశాకిరణం ఒకటే కనిపిస్తోంది. అది మధు సమ్మతి. అతను ఒప్పుకుంటేనే కదా ఈ పెళ్ళి జరిగేది ! భారతిని ఎంతో అభిమానించే అతని మనస్సులో ఏ విష పురుగూ తొలచకుండా చేయి భగవంతుడా ! అని రోజూ ప్రార్థించ సాగేను. డబ్బు ఎంత పనయినా చేయగలదు మరి.

పొరపాటు ఎక్కడ జరిగిందో ఎలా జరిగిందో కానీ నా కల ఫలించలేదు. మధు మా యింటికి రావడం, రాధను చూడడం జరిగిపోయేయి. అతను పెళ్ళికి ఒప్పుకోవ డమే కాదు, తాంబూలాలు పుచ్చుకోవడం జరిగిపోయింది. పెళ్ళి ముహూర్తం కూడా నిర్ణయించేశారు. నేను నిర్వికారంగా చూడడం మినహా ఏమీ చేయలేక పోయాను. నా నిస్సహాయతను నిందించు కోవటమే కాదు, లోకంలో ఉన్న మగవాళ్ళనంతా నా మనస్సులో దుమ్మెత్తి పోశాను.

పెళ్ళి పదిహేను రోజులుండగా భారతి వచ్చింది. వట్టిచేతులతో కాదు, చేతిలో శుభలేఖతో

"రాధ పెళ్ళికి నేను రాలేకపోతున్నానే లక్ష్మి ! ఎందుకంటే ఆ వేళే నా పెళ్ళి కూడా" నవ్వుతూ చెప్పింది.

అదే నవ్వు ! చెక్కుచెదరని గాంభీర్యం !

నా కళ్ళలో గిర్రున నీళ్ళు తిరిగాయి.

"క్షమించు భారతీ! నీ ఈ పెళ్ళికి నా అసమర్థతే కారణం" ఏడుస్తూ

సమాంతర రేఖలు

అన్నాను.

"ఛీ! ఊర్కో, ఏమిటది?" వారించింది భారతి.

"అసలు విన్నని ఏం లాభం! ఈ మగ వాళ్ళని అనాలి. నిజం చెప్పు భారతీ! రాధకి ఈ సంబంధం చూస్తున్నామని నీ కెవరు చెప్పారు? మధు నిన్ను చేసుకోకపోవడానికి కారణం ఏమిటి? చెప్పు! చెప్పకపోతే నామీద ఒట్టే !"

భారతి విషాదంగా నవ్వింది. అది చెప్పింది విని నేను నీరు గారిపోయాను. నేను వచ్చేసిన తర్వాత బావ ఓసారి భారతిని కలవడం జరిగిందిట. మాటల సందర్భంలో రాధ పెళ్ళి సంబంధం విషయమూ నా అయిష్టత చెప్పాడు భారతికి అపుడర్థ మయింది నేను రాధ పెళ్ళి వివరాలు చెప్ప కుండా ఎందుకు వచ్చేశానో!ఆ తర్వాత మధుతో చెప్పింది. తాను అతన్ని పెళ్ళి చేసుకోబోవటం లేదని. అతను తెల్లబోయే డుట. తర్వాత కారణం చెప్పమని అర్థిం చేడుట. భారతి ఏమి చెప్పడానికి నిరాక రించింది అంతే! అతను భారతి మీద కోపంతో వెంటనే మా యింటికి రావడం రాధను చూడడం జరిగిపోయేయి

"ఎందుకిలా చేసేవ్ భారతీ! రాధకి ఈ సంబంధం కాకపోతే మరొకటి కుదరక పోయేదా? దీనికి నీ భవిష్యత్తు ఎందుకు బలికావాలి? ఇంత త్యాగం దేనికి?" ఆవే శంగా అడిగాను'

"ఇందులో త్యాగం ఏముంది? నేను బాగా ఆలోచించే ఈ నిర్ణయానికి వచ్చాను ఇప్పుడేదో క్షణికావేశంలో అతను నన్ను చేసు కుంటానన్నా, ముందు ముందు బాధ పడ వచ్చు అటు అతనివైపు వారికీ ఇటు మా వాళ్ళకీ/యిష్టం వుండదు. ఈ పెళ్ళి జరిగి ఏం లాభం? ఈ బంధాలన్నీ తెంచు కుని వేరే దేశం వెళ్ళి మేము మటుకు ఎలా సుఖంగా వుండగలం? అందుకే బావని చేసుకుని, అక్క పిల్లల్ని బాగా చూడాలని నిశ్చయించుకున్నాను. అలా చేస్తే ఈ సంఘం నన్ను మెచ్చుకుంటుంది కూడానూ పోతే రాధకు ఇంతకంటె మంచి సంబంధం చూడగలమా అన్నావు. అది నీ వల్ల కాదే! నువ్వు ఒకవేళ చూసినా ఆవతల వ్యక్తి రాధ డబ్బును చూసి చేసుకుంటాడు

గానీ రాధ మనసు చూడడు. కారణం ? దానికి చదువు లేదు ఇప్పుడు ఈ మధు అయినా సరే నా పరిచయం లేకుండా ఉన్నాడనుకో నీవు వెళ్ళి ప్రయత్నిస్తే అతను అంగీకరించడు. ఇప్పుడతను ఓ విధమైన కసిలో వున్నాడు ఈ చదువు కున్న ఆడవారి కంటే, సంసార పక్షం ఆడపిల్లలు నయం అనే భావం అతని మనస్సులో ముద్ర వేసింది ఈ తిక్కలోనే రాధ అందం అతన్ని కట్టి పడేసింది. అయినా రాధ నీ కూతురైనా, నా కూతురు మాత్రం కాదేమిటే ? దాని పెళ్ళి సంబం ధం చూడటంలో నాకు మాత్రం బాధ్యత లేదూ ? నా జీవితం సగం అయిపోయింది. ముందు ముందు భవిష్యత్తు ఉన్నది అది దానికోసం ఈ మాత్రం చేసిన దానికి అంత బాధ పడతావెందుకూ ?" ముగించింది భారతి.

నా కను కొలకుల్లో నీళ్ళు నిలిచాయి. భారతి ఎప్పటికీ అంతే ! నిండు కుండ. తొణకదు దాని త్యాగం బయటకి తెలియ నివ్వదు తన కుటుంబానికింత సహాయం చేసినా బయటకు తెలియనీయ లేదు. ఒక్క నాకు తప్ప ఇప్పుడు ఇదీ అంతే ! అంతా రాధ అదృష్టమని మురిసి పోతున్నారు గానీ తెర వెనుక జరిగింది ఎవరికి తెలుసు. ?

అయినా ఇలా ఎందుకు జరగాలి ? నేను నా పిరికి తనాన్ని వదులుకుని, కొంచెం ధైర్యం తెచ్చుకుని తీవ్రంగా ప్రతిఘటించి వుంటే భారతికి మేలు జరిగి వుండేది దాని భవిష్యత్తు ఉజ్వలంగా వుండేది లేదా భారతి ధైర్యంచేసి, తన స్వార్థం తను చూసుకుని వుండినా బావుండేది నాకీ క్షోభ తప్పేది రెండూ జరగలేదు కారణం ? ఇద్దరికీ అలా చెయ్యడానికి మా స్వభావాలు అడ్డం వచ్చాయి నేను నా పిరికితనం వదులుకోలేను. భారతి తన త్యాగబుద్ధి పోనిచ్చుకోదు. ఒకరి స్వభావం మరొకరికి రాదు. భారతిలో స్వార్థం తల ఎత్తదు. నాలో తెగించి త్యాగం చేసే గుణం రాదు. బ్రతుకు బాటలో ఎన్నో సంవత్స రాలు కలిసి పయనించినా ఒకరి భావాలు మరొకరికి రాలేదు మేము ఎప్పటికీ కలవ లేము. పక్క పక్కనే పయనించే సమాంతర రేఖలం. అంతే !